

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 319/2018-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti REPROX, a. s., Južná trieda 78, Košice, zastúpenej advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, za ktorú koná advokát Mgr. Radoslav Rigo, LL.M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice II č. k. 48 Er 8/2014-173 zo 7. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti REPROX, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. apríla 2018 doručená sťažnosť spoločnosti REPROX, a. s., Južná trieda 78, Košice

(ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 48 Er 8/2014-173 zo 7. februára 2018, ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle ustanovenia článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom vlastníť majetok podľa článku 20 Ústavy Slovenskej republiky, ako i primerane právom na pokojné užívanie majetku podľa článku 1 Protokolu 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v konaní pred Okresným súdom Košice II, sp. zn. 48Er 8/2014 v spojení s exekúciou vedenou súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Blaškom pod sp. zn. EX 3709/2013, v spojení najmä nakoniec s uznesením Okresného súdu Košice II zo dňa 7. februára 2018, č. k. 48Er/8/2014-173 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Košice II zo dňa 7. februára 2018, č. k. 48Er/8/2014-173, sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Košice II je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 390,50 €...“

2. Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu, z jej príloh a pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 48 Er 8/2014 vyplynulo, sťažovateľka je ako povinná účastníčkou exekučného konania, ktoré proti nej vedie spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“), pre vymoženie sumy 1 965 577,90 € s príslušenstvom u súdneho exekútora JUDr. Jozefa Blaška (ďalej len „súdny exekútor“) pod sp. zn. EX 3709/2013. Oprávnený návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdnemu exekútorovi 23. decembra 2013 navrhol proti sťažovateľke vykonať exekúciu na podklade notárskej zápisnice notárky JUDr. Martiny Mižíkovej sp. zn. N 297/99, Nz 293/99 z 20. septembra 1999 (ďalej len „notárska zápisnica“) a rozsudku okresného súdu

č. k. 24 C 477/2002-474 z 21. februára 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Co 139/2012-511 z 11. septembra 2013. Podľa notárskej zápisnice obchodná spoločnosť REPROX, s. r. o. Košice, Popradská 80, Košice (ďalej len „REPROX, s. r. o.“), vyhlásila, že na základe dohody o vyrovnaní č. 6/99/DV z 10. septembra 1999 uzatvorenej s [REDAKOVANÉ], zaplatí sumu 109 527 199,29 Sk s príslušenstvom [REDAKOVANÉ], najneskôr do 9. novembra 1999. REPROX, s. r. o., tento svoj dlh uznal a pre prípad, že táto suma nebude [REDAKOVANÉ], zaplatená, súhlasil s výkonom exekúcie. Za REPROX, s. r. o., konal pri spísaní notárskej zápisnice konateľ [REDAKOVANÉ]. Túto sumu zaplatila [REDAKOVANÉ], 10. septembra 1999 za spoločnosť REPROX, s. r. o., spoločnosti [REDAKOVANÉ], dlh [REDAKOVANÉ] neuhradil, pohľadávka bola neskôr viackrát postúpená a nadobudol ju oprávnený. REPROX, s. r. o., zmluvou o nepeňažnom vklade z 26. novembra 1999 uzatvorenou so sťažovateľkou (ďalej len „zmluva o nepeňažnom vklade“) vložil do základného imania sťažovateľky nehnuteľnosti zapísané na LV č. [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nehnuteľnosť“). Vklad vlastníckeho práva podľa tejto zmluvy bol povolený katastrálnym úradom 1. decembra 1999. Pri uzatváraní tejto zmluvy konala za REPROX, s. r. o., jeho konateľka [REDAKOVANÉ] a za sťažovateľku [REDAKOVANÉ], predseda predstavenstva (manžel [REDAKOVANÉ]). Uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 27 Cbr 114/2008-24 z 21. decembra 2009 bol REPROX, s. r. o., z obchodného registra vymazaný k 10. marcu 2010. Na návrh oprávneného bolo rozsudkom okresného súdu č. k. 24 C 477/2002-474 z 21. februára 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Co 39/2012-511 z 11. septembra 2013 určené, že zmluva o nepeňažnom vklade je voči oprávnenému právne neúčinná (ďalej len „rozsudok o odporovateľnosti“). Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 28. októbra 2013. Sťažovateľka časť nehnuteľností takto vložených do jej základného imania ako predávajúci kúpnu zmluvou z 30. decembra 2004 za kúpnu cenu 59 215 000 Sk (1 965 577,90 €) previedla kupujúcemu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Za sťažovateľku konala [REDAKOVANÉ] – podpredseda predstavenstva. Návrh na vykonanie exekúcie proti sťažovateľke oprávnený odôvodnil tým, že z týchto dôvodov sa nemôže domáhať uspokojenia z majetku, ktorý bol predmetom odporovateľného právneho úkonu,

domáha sa vykonania exekúcie proti sťažovateľke vo výške prospechu, ktorý z tohto úkonu získala (1 965 577,90 €) a ktorá tvorí aspoň časť pohľadávky oprávneného.

3. Okresný súd uznesením č. k. 48 Er 8/2014-42 z 9. apríla 2014 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Rozhodnutie odôvodnil tým, že zistil nedostatok aktívnej legitímácie na strane oprávneného i pasívnej legitímácie na strane povinného. Vychádzal z toho, že notárska zápisnica obsahuje záväzok spoločnosti REPROX, s. r. o., na plnenie voči [REDAKOVANÉ]. Oprávnený nepreukázal, že na neho prešlo právo z exekučného titulu a ani notárska zápisnica, ani rozsudky o určení neúčinnosti právneho úkonu neukladajú ako exekučný titul sťažovateľke povinnosť zaplatiť oprávnenému sumu 1 965 577,90 €. Krajský súd na odvolanie oprávneného uznesením č. k. 7 CoE 20/2014-66 z 2. júna 2015 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 48 Er 8/2014-42 z 9. apríla 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že z rozsudku okresného súdu č. k. 24 C 477/2002-474 z 21. februára 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Co 139/2012-511 z 11. septembra 2013 je zrejmé, že oprávnený je veriteľom pohľadávky. Od jej pôvodného veriteľa [REDAKOVANÉ], a. s., pohľadávku zmluvou o predaji podniku zo 16. decembra 1999 nadobudla [REDAKOVANÉ], ktorá ju zmluvou o postúpení pohľadávky z 28. júna 2000 previedla na [REDAKOVANÉ]. Notárskou zápisnicou sp. zn. N 659/01, Nz 626/01 zo 17. augusta 2001 nadobudla pohľadávku [REDAKOVANÉ], ktorá ju postúpila zmluvou o postúpení pohľadávky z 9. apríla 2002 spoločnosti [REDAKOVANÉ], od ktorej pohľadávku zmluvou zo 7. septembra 2005 nadobudol oprávnený. Ďalej krajský súd poukázal na to, že jediným exekučným titulom vo veci je notárska zápisnica a upriamil pozornosť okresného súdu na účinky prehlásenia zmluvy o nepeňažnom vklade právoplatným rozhodnutím súdu za právne neúčinnú voči oprávnenému. Krajský súd preto konštatoval, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k záveru, podľa ktorého oprávnený nie je aktívne legitimovaný na vedenie exekúcie a povinný nie je pasívne legitimovaný, hoci je zrejmé, že oprávnený sa exekúciou domáha len vymoženia toho, čo ušlo z majetku pôvodného dlžníka.

4. Okresný súd poverením zo 7. októbra 2015 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Súdny exekútor upovedomením č. k. EX 3709/2013-46 upovedomil sťažovateľku o začatí exekúcie pre vymożenie istiny vo výške 1 965 577,90 €, trov exekučného konania oprávneného a tiež o predbežnej výške odmeny exekútora v sume 39 832,70 € a predbežných hotových výdavkoch. Opravným upovedomením č. k. EX 3709/2013-49 z 18. novembra 2015 súdny exekútor upravil výšku predbežnej odmeny exekútora na sumu 19 916,35 €.

5. Proti upovedomeniu o začatí exekúcie podala sťažovateľka 18. novembra 2015 u súdneho exekútora námietky a navrhla námietkam vyhovieť, zaviazat' oprávneného na náhradu trov konania a exekúciu zastaviť. Poukázala na to, že notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože v nej nie je uvedený údaj o tom, ako bola preukázaná totožnosť účastníkov, keď je v nej uvedený iba všeobecný údaj o tom, že totožnosť bola preukázaná zákonným spôsobom. Rozsudok o odporovateľnosti nešpecifikuje výšku náhrady a je neurčitý. Primárnym nárokom z odporovateľnosti právneho úkonu je právo uspokojiť sa z toho, čo odporovateľným úkonom z dlžníkovho majetku ušlo, a druhotným právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. Pretože rozsudok o odporovateľnosti v tejto veci podľa svojho výroku umožňuje iba uspokojiť sa z predaja ušlých vecí, nezakladá oprávnenému právo na náhradu. Oprávnený sa mal žalobou domáhať vydania prospechu od sťažovateľky, avšak neurobil tak. Exekúciu nemožno viesť iba na základe samotnej skutkovej podstaty odporovateľnosti. Navyše sťažovateľka nemala z odporovateľného úkonu prospech, pretože vkladom majetku do jej základného imania sa vkladateľ stal spoločníkom v spoločnosti sťažovateľky, a teda sťažovateľka nezískala týmto úkonom žiadnu hodnotu. Navyše nehnuteľnosť vkladaná do základného imania sťažovateľky bola zaťažená záložným právom v prospech [REDACTED], na zabezpečenie jej pohľadávok. Všetky tieto skutočnosti mali byť skúmané v riadnom sporovom konaní, v ktorom sa mal oprávnený domáhať zaplataenia konkrétnej sumy od sťažovateľky a preukázať, že sťažovateľke vznikol odporovateľným úkonom prospech, ktorý má byť oprávnenému vydaný. Sťažovateľka vzniesla i námietku premlčania vymáhanej pohľadávky s odôvodnením, že táto bola podľa tvrdení oprávneného splatná v roku 1999 a pretože ide o obchodnoprávny vzťah, absolútna desaťročná

premlčacia doba podľa § 408 Obchodného zákonníka uplynula 9. novembra 2009, teda prv, než oprávnený v roku 2013 podal návrh na vykonanie exekúcie. Právo, ktoré sa vykonáva v exekúcii, nevyplýva z rozsudku o odporovateľnosti, ale z pôvodného exekučného titulu. V závere námietok proti exekúcii sťažovateľka poukázala na to, že v situácii, keď bolo pôvodné rozhodnutie o neudelení poverenia zrušené odvolacím súdom jeho uznesením ukladajúcim okresnému súdu i povinnosti ako má vo veci pokračovať, mal okresný súd svoje nové rozhodnutie o udelení poverenia na vykonanie exekúcie odôvodniť a reagovať i na tvrdenia sťažovateľky.

6. Oprávnený vo vyjadrení k námietkam sťažovateľky poukázal na to, že si v exekučnom konaní vymáha iba časť pohľadávky vyplývajúcu mu z exekučného titulu (notárskej zápisnice), a to proti sťažovateľke z titulu vyplatenia náhrady voči tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech (§ 42b ods. 4 časť vety za bodkočiarkou Obchodného zákonníka), tak ako to zdôraznil i krajský súd v uznesení č. k. 7 CoE 20/2014-66 z 2. júna 2015 – domáha sa len vymoženía toho, čo ušlo z majetku pôvodného dlžníka odporovateľným úkonom a exekúcia sa nevykonáva nad rámec zákonom limitovanej výšky pohľadávky. Je nesporné, že sťažovateľka už nie je vlastníkom nehnuteľnosti a nesporné je i to, že ju predala za kúpnu cenu 59 215 000 Sk (1 965 577,90 €), čím získala prospech. Za tejto situácie nebolo potrebné, aby oprávnený podával žalobu proti sťažovateľke o zaplatenie tejto sumy, pre vedenie exekúcie postačovalo, aby mal rozhodnutie o neúčinnosti právneho úkonu. To vyplýva i z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutia sp. zn. 3 MCdo 5/2008 a sp. zn. 3 MCdo 15/2010). Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú sťažovateľkou, táto neobstojí, pretože v tomto prípade ide o tvrdené premlčanie práva nie proti REPROX, s. r. o., ale proti sťažovateľke, pričom toto právo vzniklo až právoplatnosťou rozsudku o odporovateľnosti (28. októbra 2013). Oprávnený poukázal na to, že návrh na vykonanie exekúcie podal 23. decembra 2013, teda i v trojmesačnej lehote podľa § 408 ods. 2 Obchodného zákonníka. Oprávnený poukázal i na to, že na základe notárskej zápisnice bolo vedené už v minulosti exekučné konanie, a to na základe poverenia okresného súdu č. 5803 020730* z 26. októbra 2001 pre vymoženie sumy 118 357 416,97 Sk proti REPROX, s. r. o., u súdneho exekútora

Rudolfa Dulinu pod sp. zn. EX 36/2001, ktoré však bolo zastavené po výmaze REPROX, s. r. o., z obchodného registra uznesením okresného súdu sp. zn. Er 4290/2001 z 9. mája 2013. Aj z toho je zrejmé, že notárska zápisnica bola i v inom exekučnom konaní považovaná za spôsobilý exekučný titul. Oprávnený zdôraznil, že REPROX, s. r. o., a sťažovateľka boli subjekty personálne prepojené cez osoby [REDAKOVANÉ] a jeho manželky [REDAKOVANÉ].

7. Okresný súd uznesením č. k. 48 Er 8/2014-173 zo 7. februára 2018 námietky sťažovateľky proti exekúcii zamietol a vyhovel námietkam sťažovateľky proti trovám exekúcie. Notársku zápisnicu považoval za spôsobilý exekučný titul, pretože z jej obsahu sú zrejmé osobné údaje účastníkov, ktoré notár riadne zistil. Pretože rozsudok o odporovateľnosti konštatuje právnu neúčinnosť nepeňažného vkladu voči oprávnenému, patrí oprávnenému právo svoju pohľadávku uspokojiť aj voči osobe, ktorá mala z úspešne odporovaného úkonu prospech, teda voči sťažovateľke, ktorá nehnuteľnosť speňažila, a to do výšky kúpnej ceny. Právo oprávneného nie je ani premlčané, pretože s ohľadom na predmet exekúcie premlčacie doby začali plynúť dňom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku o odporovateľnosti, teda 29. októbra 2013. Námietkam proti trovám exekúcie vyhovel, pretože ich súdny exekútor vyčíslil nesprávne – súdnemu exekútorovi patrí odmena iba vo výške 16 596,96 € spolu s daňou z pridanej hodnoty. Uznesenie okresného súdu č. k. 48 Er 8/2014-173 zo 7. februára 2018 nadobudlo právoplatnosť 20. februára 2018.

8. Sťažovateľka sťažnosť doručenu ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu č. k. 48 Er 8/2014-173 zo 7. februára 2018 odôvodnila (po tom, čo zopakovala svoju argumentáciu uvedenú v námietkach proti exekúcii) tým, že okresný súd sa s jej obranou dostatočne nevysporiadal, jeho rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, arbitrárne, a preto porušujúce základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces. Pokiaľ okresný súd vo vzťahu k nedostatkom notárskej zápisnice poukázal na to, že notárka uviedla do notárskej zápisnice osobné údaje o účastníkoch, to ešte neznamená, že ich aj zákonným

spôsobom zistila, tobož, že ich zistila z dokladu totožnosti konateľa REPROX, s. r. o. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky, podľa ktorej ani právoplatný rozsudok o odporovateľnosti nezakladá právo viesť exekúciu na zaplatenie peňažnej sumy proti sťažovateľke, okresný súd vecne nereagoval, iba konštatoval, že oprávnený takto postupovať môže. Sťažovateľka pre svoj názor, podľa ktorého sa mal oprávnený domáhať – namiesto určenia neúčinnosti právneho úkonu – vydania plnenia získaného predajom nehnuteľnosti, teda mal si právo uplatniť v sporovom konaní, a nie v exekúcii, odkázala na súdnu prax (napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 7 CoE 128/2014-49 z 30. decembra 2014, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 955/2005 z 2. júna 2005), avšak okresný súd na tieto rozhodnutia a argumentáciu sťažovateľky žiadnym spôsobom nereagoval. Obdobne okresný súd nereagoval ani na tvrdenia sťažovateľky, podľa ktorých vkladom nehnuteľnosti sťažovateľka žiadny prospech nezískala. Pokiaľ okresný súd vyslovil názor, podľa ktorého premlčacia doba začala v tomto prípade plynúť až právoplatnosťou rozsudku o odporovateľnosti, ani tento svoj názor žiadnym spôsobom neodôvodnil, jeho záver je úplne svojvoľný, pretože žiadne ustanovenie Obchodného zákonníka neumožňuje viazať začatie plynutia premlčacej doby na takýto moment.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Sťažovateľka namieta porušenie týchto ustanovení ústavy a dohovoru:

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

14. Ako zo sťažnosti vyplýva, k porušeniu týchto ustanovení ústavy a dohovoru malo dôjsť uznesením okresného súdu č. k. 48 Er 8/2014-173 zo 7. februára 2018 tým, že okresný súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a jeho rozhodnutie je svojvoľné, pretože je založené na takom výklade ustanovení Občianskeho zákonníka o odporovateľnosti, ktoré je v rozpore s ich účelom a zmyslom.

15. Okresný súd sa v odôvodnení uznesenia č. k. 48 Er 8/2014-173 zo 7. februára 2018 zaoberal postupne námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa nedostatkov notárskej zápisnice, tvrdením, že rozsudok o odporovateľnosti nezakladá právo domáhať sa výkonu exekúcie na peňažné plnenie voči sťažovateľke, námietkou premlčania i procesným postupom pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie.

16. K tvrdeniam sťažovateľky, podľa ktorých notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom z dôvodu výslovného neuvedenia spôsobu preukázania totožnosti konateľa vtedajšieho dlžníka notárke, okresný súd uviedol:

«Podľa ust. § 47 ods. 1 písm. e) Notárskeho poriadku, zák. č. 323/1992 Zb. v znení účinnom do 30. 11. 2000, notárska zápisnica musí obsahovať údaj o tom, ako bola preukázaná totožnosť účastníkov a svedkov.

Podľa ust. § 3 ods. 3 Notárskeho poriadku, zápisnice, osvedčenia a iné listiny vyhotovované pri notárskej činnosti (ďalej len „notárska listina“) a ich osvedčené odpisy sú verejnými listinami.

Podľa § 205 Civilného sporového poriadku, zák. č. 160/2015 Z. z., listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné, potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak.

Notárka v záhlaví notárskej zápisnice č. N297/99, Nz 293/99 zo dňa 20. 9. 1999 označila konateľa povinnej osoby REPROX spoločnosť s ručením obmedzeným Košice, [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] – konateľ spoločnosti uvedenými údajmi a uviedla, že svoju totožnosť zákonným spôsobom preukázal.

Vzhľadom na to, že notárka uviedla konateľove osobné údaje, je zrejмый predpoklad, že konateľ predložil na svoju identifikáciu občiansky preukaz, čo notárka označila za „zákonný spôsob“ preukázania totožnosti bez výslovného pomenovania úkonu. Súd nepovažuje tento nedostatok v slovnom vyjadrení za črtu, ktorá znefunkčňuje notársku zápisnicu byť riadnym exekučným titulom.»

17. Pokiaľ sťažovateľka namietala nedostatky v rozsudku, ktorým súd určil, že zmluva o nepeňažnom vklade nehnuteľností pôvodného dlžníka do majetku povinného je voči oprávnenému neúčinná, spočívajúce v tom, že neobsahuje výšku prospechu alebo náhrady a je podľa nej nevykonateľný, okresný súd reagoval takto:

„Z notárskej zápisnice vyplýva, že pôvodný dlžník REPROX spoločnosť ručením obmedzeným sa zaviazal pôvodnému veriteľovi [REDACTED] [REDACTED] Košice na zaplatenie sumy 109.527.199,29 Sk (3.635.637 eur) najneskôr do 9. 11. 1999 z právneho dôvodu uzavretia Dohody o vyrovnaní č. 6/99/DV, na základe ktorej [REDACTED] zaplatila dňa 10.9.1999 za spoločnosť REPROX spol. s r.o. Košice sumu 109.527.199,29 Sk, ekvivalentne k 4.800.245,40 DEM spoločnosti [REDACTED] [REDACTED], ďalej veriteľovi zaplatí úrok 6 % ročne zo zaplatenej sumy za dobu od kedy banka plnila za REPROX spol. s r.o. Košice do doby vyrovnania takto vzniknutej pohľadávky, v pravidelných mesačných splátkach do 10 dní nasledujúceho mesiaca, a tiež sa zaviazal, že v prípade, že nesplní svoj záväzok, zaplatí [REDACTED] celkový úrok zo zaplatenej sumy až do doby vyrovnania pohľadávky zvýšený úrok na 30 % ročne.

Predmetná pohľadávka bola postúpená pôvodným veriteľom [REDACTED] na [REDACTED] Zmluvou o predaji podniku z 16. 12. 1999. Zmluvou o postúpení pohľadávok z 28. 6. 2000 [REDACTED] postúpila pohľadávku na [REDACTED]. Zmluvou o postúpení pohľadávok vo forme notárskej zápisnice [REDACTED] postúpila pohľadávku spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] dňa 17.8.2001. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 9. 4. 2002 spoločnosť [REDACTED] postúpila pohľadávku spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 7. 9. 2005 spoločnosť [REDACTED] postúpila pohľadávku oprávnenému v tejto exekúcii spoločnosti [REDACTED] V rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 24C/477/2002-474 zo dňa 21. 2. 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Co/139/2012-511 zo dňa 11. 9. 2013, ktoré tvoria súčasť exekučného titulu v tejto exekúcii, súdy zhodne konštatovali preukázaný vierohodný prevod vymáhanej pohľadávky jednotlivými zmluvami o postúpení pohľadávky.

Pôvodný dlžník REPROX spoločnosť s ručením obmedzeným Košice, bol zrušený rozhodnutím súdu bez likvidácie a vymazaný z obchodného registra dňa 10. 3. 2010. Pred zánikom, dňa 29. 11. 1999, uzavrela spoločnosť REPROX spoločnosť s ručením obmedzeným Košice, ako vkladateľ, so spoločnosťou REPROX a.s., Južná trieda 78, 040 01 Košice, IČO: 36 192 333, zmluvu o nepeňažnom vklade. Dlžník REPROX spoločnosť s ručením obmedzeným Košice týmto právnym úkonom vložil do obchodného majetku REPROX, a.s. nehnuteľnosti, ktoré vlastnil a sťažil tak uspokojenie vymáhanej pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu. Vzhľadom na to vtedajší veriteľ pohľadávky, spoločnosť [REDAKOVANÉ] inicioval konanie na súde žalobou o neúčinnosť zmluvy o nepeňažnom vklade. V priebehu tohto súdneho konania došlo k postúpeniu pohľadávky na aktuálneho oprávneného [REDAKOVANÉ] Rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 24C/477/2002-474 zo dňa 21. 2. 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Co/139/2012-511 zo dňa 11. 9. 2013 súdy vyslovili, že zmluva o nepeňažnom vklade zo dňa 29. 11. 1999 je voči navrhovateľovi právne neúčinná.

Podľa ust. § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka, zák. č. 40/1964 Zb. z., právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

Jedným z právnych dôsledkov úspešnej odporovacej žaloby je, že žalobca môže požadovať náhradu v peniazoch od toho, kto mal z odporovateľného úkonu prospech, ktorú nemožno stotožniť s náhradou škody, pričom výška náhrady je limitovaná výškou získaného prospechu. To isté môže žalobca žiadať, ak odporovateľným úkonom došlo k prevodu vecí, ale plnenie dlžníka spočívalo v nepeňažnom plnení. Pasívne legitimovaným naďalej ostáva pôvodný dlžník a nie osoba, ktorá nadobudla od dlžníka majetok na základe právneho úkonu, ktorý bol súdom vyhlásený za neúčinný.

Oprávnený sa v tejto exekúcii domáha vymoženia sumy 1.965.577,90 eur, čo je suma, ktorú získal z predaja časti nehnuteľností kupujúcemu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na základe kúpnej zmluvy zo dňa 30.12.2004 medzi predávajúcim REPROX a.s. a kupujúcim [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].

■■■■ (v kúpnej zmluve s predchádzajúcim obchodným meno a na predchádzajúcej adrese sídla).

Súd považuje námietku povinného o nedostatku vymožitelnosti rozsudkov Okresného súdu Košice II č. k. 24C/477/2002-474 zo dňa 21. 2. 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Co/139/2012-511 zo dňa 11. 9. 2013 pre nevyčíslenie výšky odporovateľného úkonu za neopodstatnenú, pretože ide o rozsudky, ktoré konštatujú, že právny úkon, v tomto prípade zmluva o nepeňažnom vklade do spoločnosti povinného, je voči oprávnenému neúčinný a teda oprávnený môže svoju pohľadávku uspokojiť aj voči osobe, ktorá mala z úspešne odporovaného právneho úkonu majetkový prospech.“

18. K sťažovateľkou vznesenej námietke premlčania vymáhanej pohľadávky s odôvodnením, že právo z notárskej zápisnice mohol oprávnený prvýkrát vykonať už 9. novembra 1999, a preto desaťročná premlčacia doba uplynula 9. novembra 2009, okresný súd uviedol:

„Jedná sa o vzťah medzi podnikateľmi týkajúci sa ich podnikateľskej činnosti, preto sa na premlčanie vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka.

Podľa ust. § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, zák. č. 513/1991 Zb., bez ohľadu na iné ustanovenia tohto zákona sa skončí premlčacia doba najneskôr po uplynutí 10 rokov odo dňa, keď začala po prvý raz plynúť. Ak ide o premlčanie nárokov z porušenia alebo ohrozenia obchodného tajomstva, skončí premlčacia doba najneskôr po uplynutí šiestich rokov odo dňa, keď začala po prvý raz plynúť. Námietku premlčania však nemožno uplatniť v súdnom alebo rozhodcovskom konaní, ktoré sa začalo pred uplynutím tejto lehoty.

Vzhľadom na špecifikum tohto exekučného konania spočívajúce vo vymáhaní nároku oprávneného voči povinnému prostredníctvom odporovateľného právneho úkonu, súd konštatuje, že plynutie premlčacej doby sa v tomto prípade začína dňom nasledujúcim po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 24C 477/2002 zo dňa 21. 2. 2012, právoplatným dňa 28. 10. 2013, ktorým súd určil, že zmluva o nepeňažnom vklade zo dňa 29. 11. 1999 uzavretá medzi spoločnosťou REPROX spoločnosť s ručením obmedzeným Košice a spoločnosťou REPROX a.s., Južná trieda 78, 040 01 Košice, IČO: 36 192 333, ktorou dlžník REPROX spoločnosť s ručením obmedzeným Košice vložil do obchodného majetku REPROX, a.s. nehnuteľnosti, ktoré

vlastnil a sťažil tak uspokojenie vymáhanej pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu, je voči oprávnenému právne neúčinná. Premlčacia doba teda podľa názoru súdu začala plynúť dňom 29. 10. 2013. Návrh na výkon exekúcie oprávnený podal dňa 23. 12. 2013 a teda bol podaný včas.“

19. Pokiaľ sťažovateľka poukazovala v námietkach na doterajší priebeh konania, okresný súd uviedol:

„Podľa ust. § 44 ods. 2 exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) a § 39 ods. 4. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne aj vtedy, ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi. Proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti je prípustné odvolanie.

Materiálnym predpokladom každej (aj civilnej) exekúcie je existencia exekučného titulu. Exekučný súd na základe týchto procesných skutočností skúma procesné podmienky exekučného konania, t.j. prípustnosť konkrétnej exekúcie. Ak zistí, že sú splnené podmienky konania (§ 161 CSP), a teda niet rozporu so zákonom, vydá poverenie na vykonanie exekúcie. Súd nevykonáva výsluchy strán pri rozhodovaní o poverení súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Procesným prostriedkom, ktorý má povinný k dispozícii proti začatej exekúcii je inštitút námietok proti exekúcii.

Súd z námietok povinného nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by spôsobovali zánik vymáhaného nároku, bránili jeho vymáhateľnosti, resp. také dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná, nemal inú možnosť, len námietky povinného ako nedôvodné zamietnuť.“

20. Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

21. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

22. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

23. Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade

a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

24. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

25. Podľa judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06) nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí uskutočňovaný podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Záver o tom, že súdna exekúcia je súčasťou základného práva na súdnu ochranu, vychádza z toho, že exekúciu síce vykonáva súdny exekútor, ale na základe splnomocnenia štátom, ktoré sa materializuje v konkrétnej veci poverením exekučného súdu na vykonanie exekúcie. Toto poverenie (bez neho by súdna exekúcia nemala zákonný podklad a bola by absolútne neprípustná) potvrdzuje, že súdny exekútor koná, rozhoduje a exekuuje v mene súdnej moci (čl. 142 ods. 1 ústavy).

26. Z už judikovaných záverov ústavného súdu o súdnej exekúcii ako súčasti základného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06) vyplýva, že súdna exekúcia vykonávaná podľa Exekučného poriadku musí byť uskutočňovaná aj v súlade s princípmi spravodlivého procesu v širšom slova zmysle, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 až čl. 48 ústavy.

27. Prvoradou úlohou všeobecných súdov a zmyslom civilného konania je nachádzanie (hľadanie) hmotného práva a spravodlivé riešenie sporov medzi účastníkmi. S touto požiadavkou sa žalobca obracia na súd s návrhom na začatie konania (žalobou), a to isté od súdu očakáva aj strana žalovaná. Obdobne je to i v konaní exekučnom. Opakom hľadania spravodlivosti býva prepíaty formalizmus, keď súd vyloží a použije právne predpisy, avšak v rozpore s ich zmyslom a účelom.

28. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia okresného súdu dospel k záveru, že okresný súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré boli nastolené sťažovateľkou v jej námietkach proti exekúcii. Z citovaného odôvodnenia uznesenia okresného súdu je zrejmé, že okresný súd hoci stručne, avšak dostatočne vysvetlil svoje závery, ktoré ho viedli k nevyhoveniu námietkam sťažovateľky proti exekúcii.

29. Ťažiskovou námietkou sťažovateľky bolo tvrdenie, podľa ktorého rozsudok o odporovateľnosti vydaný na návrh oprávneného neumožňuje viesť proti nej exekúciu, resp. neumožňuje vymáhať od sťažovateľky v exekučnom konaní sumu zodpovedajúcu kúpnej cene za prevod nehnuteľnosti, ktorú získala odporovateľným právnym úkonom. Podľa názoru sťažovateľky s ohľadom na § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka by takto oprávnený mohol postupovať iba v prípade, ak by sťažovateľku na zaplatenie príslušnej sumy zaviazal súd osobitným rozsudkom.

30. Podľa § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka právo odporovať právnemu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

31. Podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

32. Zmyslom a účelom inštitútu odporovateľnosti je umožniť veriteľovi dosiahnuť určenie, že v zákone definované dlžníkove právne úkony sú voči nemu právne neúčinné, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. V tomto prípade vo vzťahu k zmluve o nepeňažnom vklade uzatvorenej spoločnosťou REPROX, s. r. o., so sťažovateľkou 26. novembra 1999 bolo právoplatným rozsudkom okresného súdu č. k. 24 C 477/2002-474 z 21. februára 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Co 139/2012-511 z 11. septembra 2013 určené, že táto zmluva je voči oprávnenému právne neúčinná. Po tom, čo bolo konanie o odporovacej žalobe začaté 27. novembra 2002, sťažovateľka v jeho priebehu uzatvorila 30. decembra 2004 kúpnu zmluvu, ktorou za kúpnu cenu 59 215 000 Sk previedla časť nehnuteľností kupujúcemu [REDACTED], [REDACTED]. Sporné nebolo ani to, že REPROX, s. r. o., a sťažovateľka boli personálne prepojení a REPROX, s. r. o., bol z obchodného registra vymazaný k 10. marcu 2010. Tento skutkový stav nepochybne založil pasívnu legitimitáciu sťažovateľky ako povinnej v exekučnom konaní. To ostatne v sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka ani relevantne nespochybnila.

33. Ako vyplýva z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 MCdo 5/2008 z 30. júna 2008 „... pre určenie, či došlo k prechodu práva alebo povinnosti z exekučného titulu na iný subjekt je rozhodujúce znenie ustanovenia § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že okrem vyhlásenia neúčinnosti právneho úkonu voči veriteľovi, ustanovenie dáva veriteľovi právo: a/ požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, b/ ak to nie je možné, veriteľ má právo

na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. Z vyššie uvedeného (pod bodom a/) je teda zrejmé, že veriteľ má právo na uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo ušlo z dlžníkovho majetku. To, čo ušlo z dlžníkovho majetku však nemožno zužovať len na predmet právneho úkonu, ktorý bol vyhlásený za právne neúčinný, ale treba pod ním rozumieť majetkové hodnoty, ktoré z majetku dlžníka ušli... Preto veriteľ (oprávnený) sa môže domáhať plnenia priamo voči osobe, ktorá nadobudla od dlžníka majetkové práva, pričom samotná exekúcia nie je viazaná na uspokojenie pohľadávky z predaja nehnuteľností, ale k jej uspokojeniu môže dôjsť aj z iných majetkových hodnôt povinného. Ak by povinný majetkové hodnoty, na ktoré bol dlžník zaviazaný už nemal, oprávnenému by vznikol (v zmysle bodu b/ vyššie) zákonný nárok na náhradu voči tomu, kto mal z úkonu prospech. Iný výklad by bol v rozpore s účelom ustanovenia § 42b Občianskeho zákonníka, t. j. umožniť veriteľovi, ktorý má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, túto uspokojiť z majetku (vecí, práv, iných majetkových hodnôt), ktoré ušli dlžníkovi v dôsledku odporovateľného úkonu.“

34. K tomu najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 MCdo 15/2010 z 13. októbra 2011 dodal: „Časť vety za bodkočiarkou § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka totiž už smeruje voči osobe a nie voči majetku, ako je tomu v časti vety pred bodkočiarkou uvedeného ustanovenia. To znamená, že zmena osoby povinného je nutná len vtedy, ak vymáhateľná pohľadávka oprávneného má byť uspokojená z iného majetku ako z toho, ktorý získal odporovateľným právnym úkonom; ako povinný má už vystupovať ten, kto podľa výroku rozsudku v konaní o odporovateľnosti právneho úkonu získal nejaký prospech.“

35. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažoval názor vyslovený okresným súdom za arbitrárny či svojvoľný. Naopak, záver o tom, že v danej situácii môže oprávnený proti sťažovateľke viesť exekúciu do sumy zodpovedajúcej kúpnej cene sťažovateľkou prevedenej nehnuteľnosti (1 965 577,90 €), považuje ústavný súd i za prejav spravodlivosti v riešení vzájomných vzťahov medzi oprávneným ako veriteľom pohľadávky a sťažovateľkou ako subjektom, ktorý bol účastníkom úkonu, ktorý bol právoplatným rozsudkom prehlásený voči oprávnenému za neúčinný po preukázaní toho, že veriteľa ukracuje. Vzhľadom na tento záver obsiahnutý v právoplatnom rozhodnutí súdu

o neúčinnosti nepeňažného vkladu voči oprávnenému je zrejmé, že neobstoja ani tvrdenia sťažovateľky prednesené v priebehu exekučného konania spochybňujúce, či k ukráteniu veriteľa došlo. Pokiaľ ďalej sťažovateľka poukázala na to, že nepeňažným vkladom údajne nič nezískala, ústavný súd považuje za rozhodujúce jej ďalšie konanie spočívajúce v prevode nehnuteľnosti za dojednanú kúpnu cenu.

36. Na týchto záveroch nemôže nič zmeniť ani poukaz sťažovateľky na uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 7 CoE 128/2014 z 30. decembra 2014, podľa ktorého vo vzťahu k § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka *«pod slovným spojením „ak to nie je možné“ treba rozumieť najmä taký stav, že vec sa už nenachádza vo vlastníctve toho, kto mal z odporovateľného úkonu prospech. V takomto prípade má potom veriteľ voči nemu právo na náhradu v peniazoch. Takéto právo nie je možné si uplatniť v exekučnom konaní, ale len podaním samostatnej žaloby voči tomu, kto mal z odporovateľného úkonu prospech... pre vedenie exekúcie proti povinnému sa vyžaduje exekučný titul ukladajúci povinnému povinnosť poskytnúť oprávnenému náhradu v peniazoch v zmysle § 42b ods. 4 OZ za bodkočiarkou.»*. Nie je totiž úlohou ústavného súdu zaujímať všeobecné stanoviská k obsahu právnych noriem či zjednocovať judikatúru všeobecných súdov, ale posudzovať ústavnú konformnosť aplikácie právnych predpisov na konkrétnu vec.

37. Sťažovateľka ďalej argumentuje tým, že notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože obsahuje údaj o tom, ako bola preukázaná totožnosť účastníka [REDAKOVANÉ], iba slovami: *„ktorý svoju totožnosť zákonným spôsobom preukázal.“* Ústavný súd sa s týmto názorom sťažovateľky nestotožnil, pretože ho považuje za príliš formalistický. Jeho akceptovanie v kontexte danej veci a zostávajúcej argumentácie sťažovateľky by umožnilo priechod zjavnej nespravodlivosti. Ústavný súd sa preto stotožňuje so záverom okresného súdu, podľa ktorého notárska zápisnica je spôsobilým exekučným titulom, a to aj bez toho, aby v nej bol výslovne uvedený konkrétny spôsob zistenia totožnosti [REDAKOVANÉ].

38. Ústavný súd sa nestotožnil ani s názorom sťažovateľky, podľa ktorého vedeniu exekúcie proti nej bráni vznesenie námietky premlčania pohľadávky voči REPROX, s. r. o., v dôsledku uplynutia absolútnej premlčacej doby podľa § 408 Obchodného zákonníka.

39. Podľa § 408 ods. 1 prvej a tretej vety Obchodného zákonníka bez ohľadu na iné ustanovenia tohto zákona sa skončí premlčacia doba najneskôr po uplynutí 10 rokov odo dňa, keď začala po prvý raz plynúť. Námietku premlčania však nemožno uplatniť v súdnom alebo rozhodcovskom konaní, ktoré sa začalo pred uplynutím tejto lehoty. Podľa § 408 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak bolo právo právoplatne priznané v súdnom alebo rozhodcovskom konaní neskôr ako tri mesiace pred uplynutím premlčacej doby alebo po jej uplynutí, možno rozhodnutie súdne vykonať, ak sa konanie o jeho výkone začalo do troch mesiacov odo dňa, keď sa mohlo začať.

40. Ako z tvrdení sťažovateľky vyplýva, absolútna premlčacia doba pohľadávky veriteľa voči REPROX, s. r. o., začala plynúť 9. novembra 1999 a uplynula 9. novembra 2009. Vklad zmluvy o nepeňažnom vklade bol povolený príslušným katastrálnym úradom 1. decembra 1999. Odporovacia žaloba proti sťažovateľke bola podaná okresnému súdu 27. novembra 2002 a právoplatne o nej bolo rozhodnuté 28. októbra 2013. Návrh na vykonanie exekúcie doručil oprávnený súdnemu exekútorovi 23. decembra 2013.

41. Účelom a zmyslom inštitútu premlčania je chrániť dlžníka pred uplatnením práv proti nemu po neobmedzený čas a zároveň nútiť veriteľa uplatniť právo bez zbytočných odkladov v rámci zákonom stanovených lehôt. V tomto prípade uplatnil veriteľ svoje právo odporovať právnomu úkonu, ktorým bol ukrátený v zákonnej lehote a bez zbytočného odkladu, prv, než uplynuli tri mesiace od právoplatnosti rozsudku o odporovateľnosti, podal i návrh na vykonanie exekúcie proti sťažovateľke. Je zrejmé, že prv, než rozsudok o odporovateľnosti nadobudol právoplatnosť, nemohol sa oprávnený domáhať vykonania exekúcie proti sťažovateľke. Za tejto situácie preto zodpovedá princípom ústavne konformného výkladu ustanovení o premlčaní i záver okresného súdu, podľa ktorého premlčacia doba pre začatie výkonu rozhodnutia oprávnenému neuplynula. Konanie

o výkone rozhodnutia voči sťažovateľke sa začalo do troch mesiacov odo dňa, keď sa mohlo začať.

42. Ako okresný súd konštatoval, z námietok sťažovateľky proti exekúcii neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by spôsobovali zánik vymáhaného nároku, bránili jeho vymáhateľnosti, resp. také dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. Pokiaľ v tejto situácii okresný súd námietkam sťažovateľky nevyhovel, jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné a jeho závery za rozporné so zmyslom a účelom právnych noriem, ktoré sa na vec vzťahujú.

43. Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor okresného súdu, ktorým nevyhovel námietkam sťažovateľky za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade aplikovaných ustanovení, ktorý by popieral ich účel a zmysel, ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľky a postupom okresného súdu.

44. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

45. Pokiaľ sťažovateľka osobitne namietala porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu, dôvodila tým, že porušenie týchto práv vyplýva z porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, rovnakým rozhodnutím. Vzhľadom na to, že ústavný súd považoval sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru za zjavne neopodstatnenú, odmietol i s ohľadom na argumentáciu samotnej sťažovateľky jej sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, a to podľa § 25 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

46. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018